

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήντα τρία,
κρίσις θά ζουράδῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μᾶς μεταβολή, — ἔνδιαφέροντα πολύ.

Ὁ ΓΑΜΟΣ τῆν ἰδεομάδα — μόνον μιά σφάρα θά θυγαίρῃ,
κι' ἔσαν ἔγω ἱπποπόδα — κι' ὅποτε μοῦ κακεδίαιτῃ.
Συνοδρινός θά λέγομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομαι.
καὶ εἰς τὴν Ἀθῆναι τῆν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἑλλησπονίῃ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔγω — ὅπως νῦν κι' ἱεροσπολίῃ.
Συνοδρινή γὰρ κἀεὶ χρόν — ἐπεὶ φράγμα εἶναι μέν.

γὰρ τὰ εἶνα ἑμῶς μέρη — εἶνα φράγμα καὶ ἐσὸ χῆρ.
Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρητῆ — ἔγινε συνοδρινή,
κι' ἔσμεν τὸν παρὲ δὲν δίδει — θά τὸν εἶναι μαῦρο εἶδι.
Γράμματι καὶ συνοδρινῶ — ἀπ' αὐτίκας πρὸς ἡμ.
Γὰρ τὴ σφάρα καὶ τὴ μάρη — κἀεὶ φύλλο μὴ δευάρη.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἔξῃ,
κάποιο δάνειο θά φέξῃ.

Πούτους τετρακόσια σὺν εικοσίτριτα,
γὰρ τὸν Θεοτόκῃ τὴν φασοῤια.

•Ο Γεωργιάκης Θεοτόκης ὡς ἱπποπότης σεβνταλῆς
κι' ὁ μεγάλος ἱπποκόμος Σάντισο-Πάγγας Φασουλῆς.

Ὁ Θεοτόκης ὁ μακρῆς, ἡ νοστιμὰ κι' ἡ χερῆς,
ἔς ἔσαν Ἀχαμνόντα βαρβῶτα καθδολάρης
στὰς ἀπεράντους τριγυρὰς τῆς Λόντρας στενωποῦς
ἦσαν ἐστὸν νοῦν τοῦ σχεδία μεγάλα καὶ σκοποῦς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὅπως τοῦ, χωρεῖ μιλὰ νὰ βγάινῃ,
καθόλα ὅτῃν γαιδοῦρα τοῦ τὸν Σάντισο-Πάγγα κάνει.)

θ. — Καυμῆν Σάντισο-Φασουλῆ, πὺς ἤλαμ' ἰδὼ πέρα ;
θ. — Γὰρ δάνειο μᾶς ἔστειλαν ἰδὼ ὅτῃν Ἑγγλιτῆρα.
θ. — Πί λῆς ; θὰ τὸ πετύχωμαι ;
θ. —

Χωρεῖ ἀμφοβολία
καλλὴ ριγοῦρα, κόντε μου, θὰ κόνῃς ὅτῃν Ἀγγλία
κι' ἔλ' οἱ Τζῶν-Μπούλ πρὸς χέρην σου θὰ γίνων ἄνω κάτω,
ἔτσι εὖ δ' ὄδον ξερακιανό, λιγὸ καὶ ντυϊκάτο,
γιατὶ δὲν ἔξερουν, κόντε μου, ὡσὰν ἑμᾶς κι' ἐκίνοις
πὺς ὀλην τὴν ὠχρότητα λεπτῆς ἀδυναμίας
ἔς τὸν σεβντάδων τῆν χροστίς τὸ φλογερὸ κκρίνι,
μὰ θὰ θερμοῦν πὺς ἐκ πολλῆς προῦλαθε βουλιμίας,
καὶ τότε κἀεὶ δανειστής κι' Ἑγγλιζὸς βραγαπόντης
ἔτσι θὰ πῆ ἀεφὸς κι' αὐτός, πού λέγεται καὶ κόντης,
ὅσο ὅτῃν Λονδίνον ἔφθασε μὲ Δὸν-Κισωτὸυ χάλι
μὰ ἔχει μὰ μούρη κίτρινη εὖ ἴδως καλαμπόκι,
φασουλῆς πὺς τὴ μούτσουνα κι' ἀχάμνιν ὀχρὸν ἄλλοι,
καὶ δὲν εἶναι κόντης καθὸς τὸν Θεοτόκῃ.
Αἰτὰ θὰ πούν, ἀφάντη μου, κι' ἐξ ἑλλησπονής
ἔσμεν τὸν μεγάλων τὸν θ' ἀνοίξουν κερβανᾶ

πρὸς αἰ τὸν ἀντιμύουσον τῆς ψωρο-Ρωμηοσύνης
καὶ τότε πῆθ' ἀπλώσωμαι ἐστὸν ἤλιο τραχανά.
Καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ Λόρδος καὶ Σωτήρας
ἰσῖνα τὸν ξερακιανὸ νὰ στείλῃ ἰδὼ πέρα
γὰρ νὰ κτυπήσῃς θανάτῃ τὸν θανάτων τὰς θύρας
καὶ τὴν ἀδυναμίαν μᾶς οἰκτιρῆ ἡ Ἑγγλιτῆρα.
Καλὰ ὁ Λόρδος σ' ἔστειλε ὅτῃν γῆν τῆς Λορδοσύνης
γὰρ νὰ γυρῆς μὲ τὸν ντορβᾶ τῆς ἑλλησποσύνης,
κι' ὅπως Μυλλόρδος παραλῆς τὴν καταντὰ σου βλέπει
εὐθὺς τῆς ὀπῆ χερουκίαις τοῦ νὰ χώνῃ μῆς ὅτῃν τοσπῆ.
Κτύπα τους τοὺς καναγῆδες ἀπάνω ἐστὸ σταυρὸ
κι' ἂν Λόρδοι ἱγννήθησαν μὲ λίρας θησαυρὸ,
μὰ κι' ἀπὸ μᾶς, ἀφάντη μου, δὲν λῖπει κοντιλίαι,
ἀλλ' ἔλα πού δὲν ἔχομαι ποτὶ μᾶς χαρτῆλῆκι.
Κλύπα τους τοὺς καναγῆδες καὶ πάρτους τὸν ἀέρα...
δὲν ἤθλωμαι γὰρ χωρτὰ κι' ἐμῆς ὅτῃν Ἑγγλιτῆρα,
καὶ πρίπει ν' ἀποδείξωμαι ὅπως Ἀγγλοῦ τοὺς χαλιῶδες,
ὅπου ποτὶ γηβάσκικους δὲν πίνουν ναργιλιῶδες,
πὺς ὁ Θεὸς ἔχασε σ' ἐκίνοις τοὺς παραῖδες
γὰρ νὰ δανείζου τοὺς Ρωμηοὺς ἂν εἶναι ρουκαράδες.
Ἐμῆς ἱγννήθηκαμὲ γὰρ ὀδᾶ μοναγὰ
κι' ἂν εἶναι πὰ Τεκμῖα μᾶς παρατόσις πτωγὰ
θρεῖλει καθὸ πλούσιος τὴν ὀδᾶν νὰ δευκίξῃ
χωρεῖ ἑμᾶς θὰ τέκνα τῆς νὰ πολυκασιῆ.
Πρίπει νὰ τῶσων γὰρ τιμὴ μεγάλη καὶ χερὰ των
σὰν μᾶς γλυτώνουν, κόντε μου, ἀπὸ χρωκασιαν...
ἐμῆς μὲ τῆς θερνεύλαις μᾶς κι' αὐτοὶ μὲ τὸν παρὲ των
ὄθωμαν τὴν ὠρηλιον πρὸς τὴν ἱεροσπολίαν.

Αὐτοὶ μὴ τὴν συννερίά νὰ τῶν χροῦσ' ἀστερίνας
 κ' ἡμῖς μὴ τὴν ἑσπερίαν, κατακαυμένη κόντη,
 γουρβουράς 'στούς ἰντερικούς νὰ νοσώθωαι σπῆλικας
 καὶ νὰ μὴ ἔγωμε λεπτό νὰ ἔσομαι τὸ δόντι !
 Ἄκουε ἐκεῖ... 'στὼν Ἄθηναν τὸ χῆμα νὰ πατήν,
 ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Ρωμηῶν τὴν ὄρεαν νὰ κτυπῶν,
 μὲς 'στῆς λικαδάς μας τὸ σῆς ἀπλῆται ν' ἀπλώνονται,
 μὴ νίρη σκόνης ἱερὰς κ' ἰνδοῖον νὰ τυλώνονται,
 μὴ Περθινῶν μάρμαρα κ' αὐτοὶ νὰ συγκινοῦνται,
 κ' ἰν τοῦτοῦς τὸς παραῖτες τῶν εἰς τοῦς Ρωμηῶν ν' ἀνοῦνται
 καὶ νὰ τῆλοῦν νὰ μὰς ζητοῦν τὰ δανεικὰ τῶν 'πίσω...
 κτύπα τοὺς τοὺς καναγῆδες... κ' ἰγὼ θὰ τοὺς κτυπήσω,
 γιὰτὶ τὸ παραξίλωσαν ἄλλῃθια οἱ γαιδάροι...
 πρέπει νὰ τοὺς κτυπήσωμε, ἀφέντη, τὸ ποδερὶ,
 πρέπει νὰ ἱπιμεῖωμεν ἀμέτι μακαμίτ;
 νὰ μὲς δανείσουν κἀτὶ τί οἰ τοῦτο τὸ σικλίτι,
 ἄλλῃθια ἂν δειξοῦν καὶ σ' ἡμῖς τοὺς κόντη-Ρεπανακῆδες
 ἐρχάτην περιφρόνησι οἱ Λόρδοι τῆς Ἄναστας,
 τότε κ' ἡμῖς 'στὴν Λόντρα τῶν νὰ μείνωμε μπισατάκῆδες
 κ' ὡς Λόρδοι νὰ ποῦραμε ἱεροκαμίτας πάστες,
 καὶ νὰ τοὺς ποῦμε φανερά γὰ νὰ τοὺς συγκινησωμε :
 ἐβρί Λόρδοι ἀριλότιμοι καὶ παλοσοκαπερῆδες,
 ὄρεαν κ' ἡμῖς Ἑλληνικήν οἱ εὖς δὲν θὰ δανείσωμε,
 ἀν πρώτα δὲν δανείσατε 'στὸν Λόρδο μὰς παραῖτες.
 Χεῖρ μὴ χεῖρ, τὸν παρὰ μὴ δοῦν ν' ἀνταλλάξωμε
 κ' ἡμῖς ὡς κέρην οφθαλμοῦ τὴν λίρα θὰ φυλάξωμε.
 Σεῖς πάντα τὸν περίορομο μέρκα καὶ νύκτα τρώτε
 καὶ γὰ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν δὲν πέρτατε χερμαπῆρ,
 κ' ἡμῖς μορφήε ἱεσινετὶς χεῖρισθῶμε ἰπώτα
 κ' ὁ Λόρδος μὰς γὰ δάνειο κόντην νὰ κρεπάρη.α
 Ἐμπρός, κευράγιο, Ἰπουργὶ καὶ φῆρε τῆς Κερκύρας...
 καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ κύριος Σωτήρας
 τῆν Λόντρα ν' ἀποστείλῃ σέ, Ἑλληκαμίτη μου κόντη...
 Σωτήρας τετραπύριος καὶ βαμκατάς τῆνόντι.
 Θ.—Δὲν ξέρεις τί συμπεθεῖαν, βρι Φασουλῆ, ποὺ μοῦμεν ...
 καὶ τῶρ ἄς 'δοῦμε τί θὰ πῶν τρανοὶ κεφαλιούχοι.
 Τάχα κ' ἡμὰς θὰ λυπηθοῦν τῆς Λόντρας τὰ ταγάρια ;
 τάχα θὰ πῶ σ' ἡλίρα τὸν μὲς 'στ' ἔδεμα μὰς ταγάρια ;
 τάχα θὰ γιάνουν, Φασουλῆ, τοῦ Λόρδου μὰς οἱ πόνοι ;
 τάχα θὰ σιγουράρωμε δὴν χρόνον τὸ κούπονι ;
 ἄχ ! λίρα μου, στερίλινα μου, φυγή μου, πέρδικά μου,
 τάχα θὰ σ' ἀγκαλιόσωμε τὰ χεῖρια τὰ 'δικά μου ;
 τάχα τὰ τόσα βόσκια καὶ τὰ πολλὰ κεντήρια μὰς
 ὄν θὰ σὲ ζαναφέρωμε καὶ πάλι μὴ τὸ σὺ χεῖρα μὰς ;
 Δός μου κουραγιο, Φασουλῆ, κατακαυμένη Σάντο...
 δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο τὸ ρομάνιστο,
 εἰς τὰ καλὰ καθουμένα 'στὴν Λόντρα νὰ βρεθῶ
 καὶ τίτ ἂ τίτ μὴ δανείσατε Ρετοῖδ' ὄν ἀνταμωθῶ.
 Γιὰ κῦτταξὲ πῶς μὰς περνοῦν τὰ ζῆρα μὰς ἀργά
 ἀπὸ τὰς τόσον σκοτεινάς τῆς Λόντρας στενωποῦς,
 ἐνὺ πρὸς νίους ἑρωτάς ἡ φῆσις μὰς οργῆ
 καὶ 'στὰς Ἄθηνας γίνεται κούνη; Ἄλιποῦς.
 Φ.—Ἄλλῃθια δὲ τὴν ἔπιασε ὁ Πρίγκηπ' ὁ Νικόλαος,
 παραπολὶ δημοφιλή, παραπολὶ φιλόδοξο.
 'Στὸν Πρίγκηπα τὸ τῆροπον τῆς Ἄλεπούς ἀνήκει
 κ' ἄμφελλίαν, κόντη μου, μὴν ἔχῃ διαχίστην
 τὴ πῶς ἡ ἀπροσδοκῆτος τοῦ Νικόλαου νίκη
 θὰ στειρώσῃ κατ' αὐτὰς τὴν σαλευθῆσαν πίστιν.
 Δὲν ξέρεις σὰν τὴν ἔπιασε χερὰ ποὺ τὴν ἔπιαρ
 καὶ μαναξῆς, ἀφέντη μου, καθ' ἑαυτὸν ἰφέλλινα :
 εἰ ! τῶρα πῶς τὸ δάνειον τελίσιον τοῦ Σωτήρα,
 καὶ τὴς πατριᾶς δόξης μὰς τὰς δάρνας διεκτέλιξα.
 Χωρὶς συγχίνισιν γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε κανεῖς,
 γιὰτὶ ἂν τὴν ἐξανέστην ἡ Κεῖν ἡ Βαρωνίς,

μὴτὶ κανονεῖται ὁ Ρωμηῶν 'στὸν κόσμον θὰ ἱφαίνονται,
 συκοφαντεῖται εἰ γι' αὐτοῦς πολλὰ θὰ ἱφαινοῦντο.
 Θ.—Μεγάλος μ' ἰνδοῦσαισε μ' αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν,
 δὲ συγχίνισῃ δὲ πολὺ καὶ τὴν σκληρὰν Ἀγγλίαν.
 Τὸ τοκαμὸ τῆς Ἄλεπούς μοῦ φαίνεται οὐραῖον
 κ' ἄς ἀπαρῆθ' τῶν μελλούτων ἐπιτυχίῶν τὸ κῆμα,
 κ' ἔρου ἀγγῆσις πρὸς ἡμὰς νάλλῃ τὸ βρομοδάνειον
 ἔπρητ' ἡμῖς, βρι Φασουλῆ, νὰ πάμε πρὸς ἐκεῖνο.
 Φ.—Πάμε λοιπὸν τὸν δανειτὸν τῆς φαστίαις ἂντιπρῶτον
 κ' ἄμπος τῶν γονατίζοντες μὴ πῶν νὰ δακρυώσωμε,
 πάμε κ' ἡμῖς νὰ κλάσωμε τὰ χεῖλια τὰ 'δικά τῶν,
 πάμε νὰ ἐλεγγίσωμε τὰ οἰκονομικὰ τῶν,
 πάμε νὰ ἑλεγγίσωμε τὰ οἰκονομικὰ τῶν,
 εἶναι 'στὸ δάνειο καὶ λαθεῖν μὴ τὸ 'δικὰ μὰς ταῖρια.
 Θ.—Ἄν δὲν δανείσουν τίποτε τί φίδι θὰ τοὺς φάγῃ !...
 Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ νῆον δάνειο ἐλεγγίσωμε πηλαγῶν
 καὶ λαγκαθῶσι διαβαθίνομι καὶ οὐρακλούμε οὐρ
 καὶ ἀν ἀρχαίον τὸν νουνηγὶ γηνοῦμι ἑταυροφόροι,
 ἄλλ' ὅμως, ἀφέντανῆρωσε, ὑπομοῦν' λαγάκι,
 κ' οἱ δανεισταὶ θὰ σεβαθοῦν τὸν τοσπετὶ Γεωργάκι.
 Θ.—Ἐρχομ' λοιπὸν ὅπως μοῦ μὴ θάρρος καὶ μ' ἄλιτι...
 ἐσχῶν τὸ κέντηρ μου καὶ ἄρου τὴν ἀσπίδα...
 ἔλατε οἱσὶ οἱ δανεισταὶ γὰ νὰ μὴ προσκυνῶσται
 καὶ θείλωντας μὴ θείλωντας τὸν κόντη νὰ δανείσατε...
 παραμυρῆσαι εἰσι σαε... σαε μ'πῆκε 'αὐτὸ ρουθῶν...
 εἰς τοῦ κομφῶ τοῦ σκαρπινῶν σαε γῆροφὸ τ'ακόντι,
 κ' ἔν ὁ πῶλος ὁ πῶλοτας σαε τοσοῦτον σαε ἰδλακῶσε
 ὄστε νὰ μὴν ψηφῆσαι κ' ἡμὶ τὸν τοσπετῆ,
 ὦ ! συροφῆσαι καὶ κακὸ μεγάλο ποῦ σαε 'πλάκωσι...
 'ἔξω σαε τὸ ρεντικῶλο, ἄκη σαε ἡ ντροπή.
 Βοῦ καὶ δίχως δάνειον τῶνερ μου δὲν χῆνω,
 θὰ μείνω κόντες Ἰπουργῶς καὶ μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ θὰ πατήσω τοσπετῆ εἰς τὰ πατῆρα ἐν...
 ἄλλῃ εἰ βλίπω, Φασουλῆ, μὴ νόστημ Μυλακίῶν.
 Φ.—Τῆς Λαίδας τῶρα, κόντη μου, παραῖτα κατὰ μέρος
 προσπέθησι πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ οἱ φέγγῃ ἔρος.
 Θ.—Μὰ κῦτάξῃ τὴν τί κομφή, τί πετακτὴ, τί νιὰ...
 Φ.—Μόνον τὸ δάνειον γὰρ σὲ εἶναι δουλαιναῖα,
 κ' ὅταν ἐκίνο μὲρ ὄρε μὴ τὸ καλὸ τελίσιον
 κἀθε σιδετῆς, ἀφέντη μου, ἄς ἔλθῃ νὰ σὲ λῶσῃ.
 Θ.—Ἄμειω μ' ἐμπροσθήσαν τὰ κείριτας τῆς Ἀγγλίδας
 ἴσως φορεῖ παρασῶμον τῆς ἐπιγονατίδος.
 Φ.—Ὅνι σουάς κ' μὲλ' ἰ πάνε, κορμὶ μου λιγρό.
 Θ.—Ἄμειρε θίλω μετ' αὐτῆς ν' ἀρχίσω φλογερῶ.
 Φ.—Μὴ τὸ δανειὺν λημοῦνην τὴν σεσάρη δουλειά.
 Θ.—Ποῖς εἶναι τοῦτος πολεματὶς μὴ μὲρ χοντῆρ καλιεῖ ;
 Φ.—Ἦσως κανίνας δανειστής καὶ κῆλτασ τοῦ θιαβέλου.
 Θ.—Ὅσῶν γνωστός μοῦ φαίνεται...
 Φ.— Δὲν τὸν γνωρίζω διόλου.
 Θ.—Θαρρῶ κ' αὐτὸς πῶς κινηγῆ ἐκίνην τὴν γυναικί.
 Φ.—Ἐλ σὺ μὲ τὴν χοντῆρ καλιεῖ, ἔδω ἄμροστα μὰς στίλ
 κ' ἂν ἐλασὶ γίνημι ἄλλῃθια πελιστισμένω κῆρω
 ἢ τὸ πογγί σου γῆρηγορα ἢ τὴν ζωῖν σου δός μου.
 Ἄλλὰ τί βλίπω ; ... ποῦ ! κακαί !... δὲν ἀπατώμ' εὐκόλο
 ὁ βῆνοτας εἶναι, κόντη μου...
 Σγ.— Ἐγώμεις ἑλως κ' ἑλες.
 Θ.—Μὰ δὲν μὲς τίς πῶς ἔπισσεσ καὶ σὺ 'στὴν Ἐγγλιτῆ
 Σγ.—'Ἐτσι γιὰ διακοκῆσαι καὶ καθαροῦν ἄερα...
 ἄμμι καὶ οἱσὶ ;
 Φ.— Μὰς ἴστωιαν τὸν Ρετοῖδ' νὰ δανείσω
 ἄερα θὰ καθουράιστον νὰ ψυλοκαπνίσωμε.
 Σγ.—Τότε λοιπὸν γὰ νὰ δὲν δανείσατε κ' ἡμῖνα.
 Θ.—Ἀργότερα θὰ λάβωμε φρονιτιά καὶ γὰ εἶνα.
 Φ.—Εἰς εἰσι τοὺς μουφλοῦζῆδες δὲ δώσωμε βοήθεια.

Σγ.— Πώς πάνε τής Πιστωτικής ή μετοχής άλθινα ;
 Φ.— Άν άκείρισθ τού μ ε τ ο , άφήσθ δέ τ ο χ α ι ς ,
 θα νοήσθ τής Πιστωτικής πώς πών ή μετοχάς.
 Πλόν ή χαράν παρατηρώ πώς δέν άδυνατίζεις
 κί ουδέ γιά τής Τραπεζής σου τας μετοχάς σασιζεις,
 ή έναντίας σάν νά τρέψ γιά πάντα κουκουάρι
 παχάινει, καρδάμονοι, και γίνεσαι μανάρι.
 Θυμώσ ή κείνουσ τούσ κειρούσ και χρόνια παραμένα,
 πού τού Φαλήρου γήπεδου ή χάρις κί ήμίνα,
 πούτρεχαν ήμρέσ και ή πίσω σου λογής λογής τσακίστριας
 κί ή πριμαντόνας τού Βυθόβιλ κί ή πη καλάεις κορίστριας,
 πού μία κί ήλλη άναβε γιά σίνα σάν δαδί
 κί ήλαμπρασιότ ή γόριξ μετδ τού Μάουρουθ,
 καθώς ή Κάστορ ήλλοτε μετδ τού Πελοιδούκ,
 και κάθε τόσο γούματα, ξεράντωμα και ζύκι,
 ή έρόναξεις εμωρέ παιδιά, σκοτούρας νά μη βάζετ,
 μηδ ήπει τής αυριαν καθόλου νά τυρβάζετ ;
 Θυμώσαι πού περίφοβος ή Μπόρα σ ήπροσκύνει
 και την πληθύν τής άγορας ή Σγούτας σνεκίνει ;
 θυμώσαι πούσων μηδ φορά τής μόρας Τραπέζιτ;
 και τόδεσ σου βούξε στή Μπόρας τού παζάρι,
 και κάθε ντιστεγική κυρά σάν έργασει μαζί τής
 δέν έπαυε γιά την τιμή στήσ άλλαισ νά ποζάρη ;
 Μά τώρα πών τά γούματα, κρασιά, σαμπάνια, μπυραισ,
 και γιά τήν Λόντρα, Δημητρό, τδ φυσημά σου ήπρεσ...
 πνε κί ή τούσαισ τού σερμού σφοδριστιασ Σιγούραισ,
 τδ λούσα, τδ κορδόμενα, και τδ Χρηματιστήρια...
 πώς σ λυπομυαι άλθώς... ό τέμπορ, ό μόρας !...
 ήπγα πρδσ άνάγκη μου σ'τού Χορν τάρουθενήρια
 κί ήκρίμνωτ' επά ραρία των, παχίριου μου πτωχέ,
 τής δυστυχουσ Τραπεζής σου σσισιμείαι μετγαί,
 κί ήγώ μη δάκρυα όπδ τρέψ ήκρίμισσ' άπ τδ ραρί
 κί ήφέλλισα αγιά κύτταξ ή μοιρα ή μετ γράρεσ.
 Έπίτοσ άπερίσασιν δλ' οί τρανοί παχίριουσ
 σί πρτίου και καλλίτεροι νά βγούνε κανονίριδς.
 Σγ.— Μη ή άναξίρ τας πηλαξ κί ήν όυ οικικτοίσ μνηπαίξ;
 και χαριεσίματα πολλά σ'τούσ φίλουσ τής Τραπέζιτ;
 Και τώσ' άφήσετ κί ήγώ νά λθώ άκούθεδσσ τας
 κί ήπόσχομαι σί κάθε τι νά τρήξ βοηθός σαε.

Φ.— Έβεί πού πάμε, Δημητρό, νά δώσωμα παραδός
 δέν πρίπει νόχομα μαζί άνθρώπουσ κειλαράδς.
 Πρίπει νά πάμε κίτρινοι κί ήγονοι σάν μπακαλιάρου
 και γιά σουδάρια νεκρόν ή Ρότσιλδ νά μαξ πάρη.
 Άν ήθελεσ νά τρηθής μ ήμξ τούσ όρα σάν ήρωσ
 και μίξ στή Λόντρα μόνοσ σου νά μνη περιλάνθασαι,
 ή σάν κί ήμίνα ήπειπ νά κατανηθής τούσ
 ή κν και σφ ήφάλοιγσ καθδσ τόν κόνη νεκεί.
 Και μάθε, φίλε Δημητρό κί ήξόριστα παχίριου,
 πώς σήμερα γιά τούσ Ρωμώουσ τδ πάγος δέν συμφεί,
 κί σταν κινεμασ δανιστήτ ήξόριεται ήμροσά σου
 και σ ήρωτ ή περίφοσ τήν ήθικότητά σου,
 ίσθ δέν πρίπει νά τού ήξ Ρωμώουσ πώς ίσαι πούρεσ,
 πώς αμα μαξ σ'ταξ φίλδς σου ήλληνικίν πηδξ,
 ήλλε νά λίγγ; ήταλόσ πώς ίσαι τροχόδουρ,
 ή πλόνησ ή Αμερικανόσ από τόν Καναδά.
 Σου ήμιλδ μετδ σπουδής, κί άνάγκη νά φροντισής
 μηδ κάθε κούρα ή γρήγορα και σ'ν ήδυνατίζεις,
 γιαι μ' αυτό τδ πάγος σου, καθδσ καταλαμπάνεις,
 είσ όλα μαξ τδ σχίδια πολλή χαλάστρα κάνεις.
 Σγ.— Δέν σ ήνωδ...
 Φ.— Αργότερα πιστεύω νά μη νοήσθς
 και τότε γιά τδ πάγος σου πικρά θα μετανοήσθ;
 Θ.— Ορειβούαρ, ορειβούαρ... ήλθ νά φιληθούμε.
 Σγ.— Πιστεύω πώς ταγύατα θα ξανατακωθούμε...
 και τώρα, φίλε Φασουλή, γιά νά μ ήπογρωςθ
 τδ σπτή τδ Φαληρικεί είθις νά μου πληρώσθ;
 Φ.— Πογγί κινουέριου ή γρήγορα νά ράφς, Δημητρό,
 κί ήρβάν κονταν τδ χρέις μου άμέσοσ σού μετρώ...
 περιμένε μη κί ήργουμαι... ήλλ' ή κείροσ ήπαιγι.
 Θ.— Τόν κείριον σου, Φασουλή, πρδσ τόν σκοπόν δόχηι.
 Φ.— Άλλοσ γνωστέδ δέν περπατά ήν μίση τού σερου.
 Θ.— Είδεσ άλθινα, Φασουλή, τί έγραφε κί ή Ρού ;
 πώς τής Ελλάδσ κατ' αυτέσ ή πιστις καταρρεί
 και μήνη τδ μισά τής; κν δέν θα πληρώσθ χρείη
 Φ.— Άδύνατον γιά τούσ Ρωμώουσ δέν είναι ή γράφη τέτοιη...
 θαρρώ τόν φίλον Γερμανόσ πώς είναι κημπετίτ.
 Είεσ ένα φύλλο τάγραψα, πού βγαίνει στήν Φραγκούρτη,
 ήλλ' ήμαξ τδ δέψουεν αυθεντικόσ ή Ρού.

κι' ἔβλεπεν ἀσπροπρόσωπον τὸ κράτος σὺν γιχοῦρτι ἀπὸ ψευδῆς διαβολῆς καλόμενον κερῶν.

Θ. — Ἐίπα κι' ἰγὼ πὼς εἰμπορεῖ σκληρῶς νὰ μὰς ὕβριση κι' ἀδικῶς γιὰ μουρλοῦχῆδες νὰ μὰς καθηγήσῃ ἕνας φιλόπλην ἑλεγκτῆς καὶ μορμαίνου Ἕλληλος...

Φ. — Καλὴ τί λόγος!... βίβλια... Ἑλλάς σου λίει ἄλλος.

Οἱ Ἕλληλοι πάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι μὰς μαριόλοι προθύμως προσεφέρθησαν νὰ μὰς δανείσωσι ὄλοι, ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν τύχη μας καὶ τὸ ὄπαι μὲς γοῦν τούτου ἔεργήρωσε κι' αὐτὸ τὸ Παναγιὰ τῆς γούρας.

Θ. — Κεταραμένος Παναμάς... αὐτὸς μὰς κακοπατήρη.

Φ. — Γιὰ τίτοια πράγματα μικρὰ μὴ σοῦ γὰρ τὸ κέρει...

ὄρεσι μόνον νάχωμε γιὰ βόλταις κι' ἐκδρομαῖς

καὶ δανεισταί, ἀφίντη μου, δὲν χάθηκα γιὰ μὰς.

Ἄμμι κι' ὁ Λὸ τί γίνεται!...

Θ. — Ὃπου κι' ἐν εἶναι φάσμα... ἡ ἔθεσις του, Σάντσο μου, τὸν κόμοθ δὲ πρὸλλενη, κι' ἡμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἔθεσις τοῦ Λόου δὲ σασιώμας, κι' ὅς δόξαμο ὅτ' ὄν δανειστέον τὸ πλῆθος θὰ τὴν στήσωσι, κι' αὐτοὶ θὰ πύσωσι σὺν στραβοῖς ὅτ' ἵναι ποντικοπαγίδια κι' ὁ εἶρ Μολλόροθ δὲ σωθῆ ἀπὸ τὴν καταγίδα.

Φ. — Ἄμην!... ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ ταῦτι.

Θ. — Μὰ δὲν ῥωτῆς ποῦ κἀθονται οἱ δανεισταὶ αὐτοὶ;

Φ. — Ἐἰ σείς, ἔγγονία τοῦ Ἰζῶν-Μπουλ κι' Ἑγγλίτσι πατριώ-

(ταί,

ποῦ τῆς πατάταις τῆς βρασταίς καὶ τῆς μπουδιγκαίς τρώτε,

γνωρίζεις ποῦ κατοικοῦντο ἔκαστοι ποῦ δανείζουσι

καὶ τὸν Μολλόροθ τῶν Ρωμηῶν τὸν ἔροτηγηαίλου; ...

Δὲν ἀπαντῶν, ἀφίντη μου...

Θ. — Καὶ πάλι ξαναρώτα...

Φ. — Τοῦ κάκου... στρέφου πρὸς ἡμῖν τὰ βάνουαξ τῶν νῶτα.

Μὰς δειχνοὺν περιερόνησις αὐτὰ τὰ Ἑγγλιόπουλα...

δὲν ἔμαθαν, ὡς φαίνεται, πὼς εἰμεῖς ἄρχοντοπουλα.

Καὶ νάξεραι πὼς εἶν' ἰδῶ σὺν ἔρμαια τῆς μοίρας

ὁ Σάντσο - Πάγχαξ Φασουλή κι' ὁ κόντης τῆς Κερκύρας!...

Θ. — Κι' ἐν ταυτοῖς, Σάντσο μου, κανεῖς δὲν μὰς ἐφορίζησαι.

Φ. — Τίσιν καλὴν ἐντύπωσις στοῦς ἄγγλους ἐπροξένησαι

τὸ συμπαθῆς μου μαιτσουνο, τὸ τόσο ντυλικάτο,

ποῦ ἴηχαν τὰ φόντα μὰς μὲ ἀίρα παρακάτω.

Θ. — Γιοντίμ! Γιοντίμ!... ἄς σπειώσωμεν γιὰ ν' ἀνεβῶν τὰ

σὶ καθ' ἔξωπορτα σπητιῶ καὶ μὲ τὰ ὄσθ σου βρόντα. (φόντα...

Ἄλλὰ τί βλέπω, Φασουλή... ἔγμειομα τῆς στραταίς

Ἑγγλιχίς ροδοκόκκιναίς καὶ λιγαράς κι' ἀρράταις,

κι' ἔμνια μου τὸ εἶπασι ἀνθρώπωνι μαρακλήδες

πὼς τὸν καλλίτερο σεντὰ τὸν κάνουν ἢ Ἄγγλιδες.

Φ. — Κρατήσου, κόντη...

Θ. — Δὲν ἔμπερ... τί κάλλος ἐπαρρόδιτον!...

γὰ κύνταξ τὴν μίση των, γὰ κύνταξ τὸ πόδι των...

Φ. — Γνωρίζεις τὸ πολὺ καυμὸ καὶ τὴ μεράκι τῶμας,

ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους καθήμες τῆς Δόντρας καπινοδόχης

ὅπως πὰς μὲ συγκίνησιν προσβλέπουν ἑπὶ σὶ

τοσοῦτοι χρόνοι, κόντη μου, ποῦ ζῶμε βερεσι.

(Ὁ Κόντης τραγουδοῖ
μασοῦν ἑλεγκτῆ κλαδί.)

Θ. — Ὄχι! Ἑγγλιχικὴ στερλίνα, ἕνας Ἀλόροθ μὲ μισαλό,
πρῶτο νοῦμερο Σωτήρας καὶ πιστὸς σου ἱερατῆς,

μὲ τερτίγια, μὲ λιμπρίτα, μὲ τὴν ἔθεσι τοῦ Λὸ,
δίκτηρα ἔξωβρα θὰ στήσῃ νὰ παρῆσαι νὰ πιστῆς.
Κι' ἐν ὅτ' ἀδίκτη του σὶ πιάσῃ, πέρδικά μου πλουμιστῆ,
θὰ βυζαζοῦν ὄλοι γάλα τῆς Ἑλλάδος οἱ μαστοί.

Φ. — Ἴτε σείς, κεφαλοῦχοι, μὲ ἀγκάλια ἀνεϊκτάς
καὶ μ' ἔκλαιε ἄς ἀνοίξῃ κι' ὁ κλειστός σας μπιζακτάς.
Ἄς ἀνίθῃ κάθε φόντο τῶν Ἑλλήνων καὶ προμίσαι...
ἔκλειδοῦναι Ταμεῖα κι' ἕνας κόντης πάει μίσα...
Σῶσον μὰς, ὦ Θεοτόκη, πρὶν νὰ γίνη ρεπιλιό...
παραμῆξ σου μωριεῖ ντεμεντέ νὰ φῆς κολοῖο.

Ἀφίντη μου, ξεπίξῃς κι' ἰθῆσασαι ἐκεῖ,
ὅπου στερλίνας μετρημα θ' ἀκούσωμεν γιουκί.
Εἰς Ἑλλάδα ἐν δανεισταὶ μὲς καρτεροῦν φαίδραν...
πεινῶντι πῶθιμα... ἡ κλεινὸς Ἀργύρης ἀπεσοῦκα,
καὶ πάσις ἀπορομῆσι τὴν χρῆ ποισὶν καὶ ὄφρ
μὲ κάθε σιχαχτρο δανειστῆ καὶ κάθε Γαργαντοῦ.
Θάφρος, ἀφίντη, δικμαίς, καὶ κλῶτα κάθε σκύλο...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἔμπερὶ νὰ φάμ ἔξυλο.
Ξεπίξῃς κι' ἰθῆσασαι ἀκίραις ὅτ' ὄν τόπον,
ὅπου θὰ βρῆς ἀνταμοιόθην ἀτελευτήτων κόπων,
ληρημένους τὰ ντέρτα σου καὶ ὅτ' ἀκατῶρι ἄστα,
δεῖξέ τους τὰ σκαρπίνια σου, ψηλὰ τὴν μῦτι βάστα...
μὴ σὶ νομίσου ἐξίον ἐν' ἰλαμψοῦνην,
ἔνε μ' ὑπερηφάνειαι καὶ μ' ὑψηλοφροσύνην.
Ἐμπερ, ἀφίντη μου ψηλῆ, ξεπίξῃς καὶ πάμ...
τίτοισ μακρῶς κρημανταλῆς, κατέβα γιὰ νὰ φάμ,
δὲν πρῖνι νὰ σταθῆς σκυρτός, ἀλλ' ὑψηλόφρον μαινε,
ἀνάλογος ὅτ' ἔμπερ σου καὶ ἡ πόκα σου ἄς εἶναι,
κι' ὄλοις δρακίνα, κόντη μου, μὲ τὸ μακρὸ σου σκύλος...

(Στὸ φῶλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχισαι καὶ τέλος.)

Ἐφυγε κι' ὁ Παῦλος,
τὰ μάλα προσετῆξ.

Ὁ Παῦλος ὁ Στεφανόβικ, γενναῖος πατριώτης,
καθ' ὅλα τετραπέρατος καὶ τοῦ ὁμαδίου Χιώτης,
ὁ τιταντάτης τῶν τυχῶν καὶ τῶν γραμμάτων φίλος,
ὁ τζίντλιαν, ὁ μπὸν βιδάν, ὁ λάλος, ὁ στωμύλος,
ὁ τόσον ἀνοικτοκάρδος, τῶν σαλονιῶν στολιό,
ποῦ κῶδι ραβ' ἡ γλώσσα του σὺν ὀκοπο φαλλίδι,
καὶ σὺν ἀνοίξῃ μὲ φορὰ εἰκίνο τὸ στόμα
γίναται τρῖς χαλιότερος καὶ γουναῖος ἀκούμα,
καὶ φωτογράφος ἀριστος κοντὰ εἰς τέλλα βγῆμα,
καὶ δὲν εἰζέφω κατ' αὐτὰς τὴ διαβολὸς τοῦ μπιλα
κι' ἰφοτογράφους λαμπρὰ καὶ τὴν οἰκὴ μὰς φάσας,
γὰ νὰ τὴν εἶχ' ὑπόδειγμα ἕκαστη Ἑλληνίς
καὶ βλιπῶντάς τὴν μογαγὰ καλὴ νὰ τὴν ῥάστα
κι' ἀσχημὸς νὰ μὴ βρίζεται ὅτ' ἵναι πλάσι μὰς κανεῖς.
Καὶ τῶρα ἔγκωχόμενος μὰς ἔφυγε ὅτ' ἵναι Πόλι
κι' ὡς φωτογράφος σῆμαρα ποζέρε τοῦ Σουρῆ,
καὶ πάλιν τὸν προσμένον ἀνουπομένους ὄλοι
νὰ ξαναρχίσ' ἡ γλώσσα του, ἡ τόσον τσοσυτερῆ.

Ὁ Ρωμέος γνωστὸν εἶς κῶμο — πὼς ὅτ' ἀσπὶ μου ἀνέθε,
ὅτ' ἵναι Νάλαρο ἀνέμο — μὲ ἀπὸ τῶτα σωματί,
μὲ τινελοῦτο ἔξω, — ὄσθ ὅτ' ἔλαθ' ἡμῖς ὅτ' ἔλαθ,

μὲ κημιόν μὲ μὴ μόνος — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆμα ἕλεμα ἀνέμο. — ποῦται ἄλλοτα μαιθ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθου» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωστατίου κονιορτὸς πολὺς.